

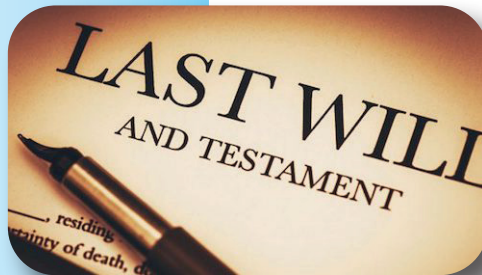
סדר נשים | מסכת כתובות נ"ג"ט | שבת פרשת שופטים | א"ז אלול תשפ"ב (28 אוגוסט-ספטמבר 2022)
Seder Nashim | Masechet Ketubot 53-59 | Shabbat Parashat Shoftim | 1-7 Elul (Aug. 28 – Sept. 2)

Daf 53: LAST WILL & TESTAMENT

According to the Torah, after a person dies and goes to their final resting place, that person's property all passes to their offspring. The children divide up the inheritance equally. According to the Torah, if there is a *bechor* (firstborn son), the *bechor* receives a double portion of the father's assets, as if the *bechor* was two children.

On this *daf*, we learn that a person is permitted to write a will that instructs that their property be divided differently. For example, a person could decide that all their assets would be inherited by just one son, while the other children inherit nothing. However, the Talmud concludes that it would not be fitting to do so and deviate from the Torah's teaching.

The sages were uncomfortable with those who chose to depart from the inheritance formula laid out in the Torah. The minds of the sages were so uncomfortable with those who sought to change the Torah's guidance on inheritance that Shmuel told his disciple Rabbi Yehudah: Do not be a witness to the will of a person who instructs a division of their inheritance among the children that does not follow the guidelines set in the Torah.

על פי דין התורה, לאחר שאדם נפטר והולך לבית עולמו, כל רכושו עובר לבניו. הבנים חולקים בירושה שווה בשווה, ואם יש בן בכור הוא מקבל, על פי דין התורה, פי שנים בירושה, כאלו הוא שני בנים.

בדף זה בתלמוד לומדים, שאדם יכול לכתב צוואה שבה הוא מורה לחלק את נכסיו בצורה אחרת, למשל, הוא יכול להחליט שאת כל כספו יירש אחד מבניו בלבד, ובנים אחרים לא יקבלו מאומה. אבל, התלמוד אומר שאין ראוי לעשות כך ולשנות מהוראת התורה.

עד כדי כך לא היתה נוחה דעתם של חז"ל ממי שעושה כן, שאמר שמואל לתלמידו רב יהודה: אל תהיה עד לצוואה שאדם מורה בה שלא לחלק את ירשתו בין הבנים כפי החלוקה שקבעה התורה.

Daf 54: SOCIAL SENSITIVITY

Chazal instituted different types of *takanot* (regulations). Among these *takanot* are ordinances meant to protect the people of Israel, lest they sin by committing *aveirot* (transgressions) either *b'shogeg* (inadvertently) or *b'mayzeed* (intentionally). **In addition, there are also *takanot* meant to safeguard human dignity, established so people would not be embarrassed.**

For example: **On 15 Av**, while the *Beit HaMikdash* stood, it was customary to be especially joyful. On that day, the daughters of Israel **went out clothed in white**. *Chazal* ordained that all young women were required to borrow clothes from each other, so the needy who lacked the money to buy white clothes **would not be embarrassed** to borrow clothes from their wealthier friends. If everyone wore borrowed clothing, no one would need to be embarrassed for doing so.

The sages instituted another *takanah* concerning a *beit avei* (house of mourning). For the first meal after the funeral, mourners eat foods brought to them by others and do not eat foods cooked in their home. This ruling was instituted many years ago when it was customary to bring meals to wealthy mourners in extremely expensive utensils. The *chachamim* took a stand and decreed that everyone should eat using inexpensive dishes, **so the poor would not be embarrassed.**

חז"ל תקנו תקנות מסוגים שונים. יש מהן תקנות שנועדו לשמר על עם ישראל, לבל יחטאו בעברות, אם בשוגג ואם במזיד, ויש מהן גם תקנות שנועדו לשמר על כבודם של אנשים, שלא יתבישו.

למשל: בזמן שבית המקדש היה קיים, ביום חמשה עשר באב היו נוהגים שמחה יתרה, ובנות ישראל היו יוצאות לבושות בבגדי לבן. תקנו חכמים שכל תשאלנה את הבגדים זו מזו כדי שהעניות שאין להן כסף לקנות בגדי לבן, לא תתבישנה לשאל בגדים מחברותיהן העשירות, ואם קלן שואלות זו מזו, נמזון שהן לא תתבישנה.

תקנה נוספת תקנו חכמים, לגבי בית האבל. את הסעודה הראשונה לאחר הלילה, האבלים אוכלים ממאכלים שמוכאים להם על ידי אחרים ואינם אוכלים מאכלים שגשלו בביתם. הסיבה לכך הייתה שלפני שנים רבות היו נוהגים להביא לאבלים עשירים את ארוחתם בכלים יקרים ביותר. עמדו חכמים ותקנו, שכלם יאכלו בכלים זולים, כדי שלא יתבישו העניים.

Daf 55: CANCELLATION OF DEBTS

This year (5782) is a *Shmittah* (sabbatical, seventh) year, during which landowners in *Eretz Yisrael* are required to refrain from working their fields. During *Shmittah* there is an additional *mitzvah* called **Shmitat Kesafim**, cancellation of debts. If one lends money to his or her fellow, once the *Shmittah* year ends the debt may never be collected.

Three *mitzvot* are stated in the Torah regarding the *mitzvah* of *Shmitat Kesafim*, and from these, we learn the details for observing this *mitzvah*.

MITZVAH 1 – Renunciation of the Debt: If the borrower wants to return the money after the *Shmittah* year, the lender is commanded to say: “I erase it,” that is, the debt is waived.

MITZVAH 2 – Prohibition of Debt Claim: The lender is not permitted to pressure the borrower for repayment after the end of the *Shmittah* year.

MITZVAH 3 – Do Not Avoid Providing a Loan: It is forbidden to abstain from or refuse to lend money out of fear that the Sabbatical year cancelation of debts will cause the lender to lose money.

דף נ"ה: מצות שמטת כספים

השנה הזו היא שנת שמטה, בה נצטוו בעלי השדות בארץ ישראל לשמט, לעזוב, את אדמותיהם, ולא לעבד בהם. קיימת מצוה נוספת בשנת השמטה, והיא: **מצות שמטת כספים**, שעניינה הוא שכל אדם שהלווה כסף לחברו ועברה שנת השמטה - אינו יכול לגבות את החוב לעולם.

שלוש מצוות נאמרו בתורה לגבי מצות שמטת כספים ומתן נלמד על פרטיה של מצוה זו.

מצוה א' - ויתור על החוב: אם הלווה רוצה להחזיר את הכסף לאחר שנת השמטה, מצוה על המלווה לומר לו: "משמט אני" - מותר אני על החוב.

מצוה ב' - אסור תביעת החוב: המלווה אינו רשאי לתבע את החוב, לאחר שעברה שנת השמטה.

מצוה ג' - לא להמנע מהלוואה: אסור להמנע ולא להלוות כסף מתוך חשש פן תעבר שנת השמטה והמלווה יפסיד את החוב.

Daf 56: DOUBTFULLY TITHED PRODUCE

Halachah prohibits the consumption of produce before *terumot u'ma'asrot* (tithes) have been set aside. *Terumah gedolah* is set aside for the *kohen*; *ma'aser rishon* (first tithe) is given to the *levi*, and either *ma'aser sheini* (second tithe) or *ma'aser oni* (tithe for the poor), depending on the year.

In the days of *Yochanan Kohen Gadol*, father of *Mattathias the Hasmonean*, the *Beit Din HaGadol* (High Court) sent emissaries throughout the land to check the level of religious observance among the Jewish people. They found that everyone meticulously set aside *terumah* for the *kohen*. However, there were *amei ha'aretz* (ignorant people) who had disdain for the allocations to the *levi'im* and did not set aside *ma'aser rishon*, *ma'aser sheini*, or *ma'aser oni*. The *Beit Din HaGadol* subsequently decreed that produce purchased from *amei ha'aretz* must be treated like produce over which there is doubt whether tithes have been set aside and, therefore, required the **setting aside of tithes** once again. However, it was unnecessary to take out *terumah* from this same produce, since *amei ha'aretz* were known to set aside the *terumah* allocation.

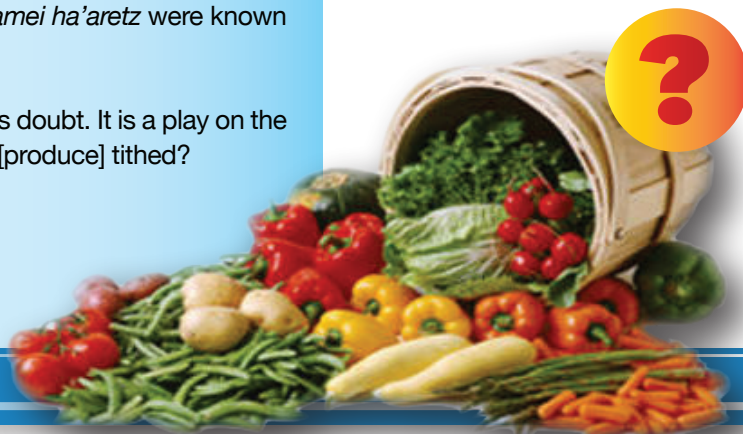
This produce was called "**demai**," which connotes doubt. It is a play on the words "*da*" = (this) and "*mai*" = (what), i.e., Is this [produce] tithed?

דף נ"ו: פרות "דמאי"

ההלכה היא שאסור לאכל פרות לפני שמפרישים מהם תרומות ומעשרות. תרומה גדולה - לכהן. מעשר ראשון - ללוי, ומעשר שני או מעשר עני (תלוי באיזו שנה).

בימי יוחנן כהן גדול, שהיה אביו של מתתיהו החשמונאי, שלחו בית הדין הגדול ובדקו בכל מחוזות היהודים וראו שהכל מפרישים תרומה לכהן, אבל היו עמי הארץ שזלזלו ביותר בהפרשות ולא הפרישו מעשר ראשון ומעשר שני / עני. מאותה עת גזרו בית הדין הגדול, כי בפרות שקונים מעם הארץ, יש לנהג בהם כמו בפרות שיש עליהם ספק אם עשו אותם, ולכן צריך לעשר אותם פעם נוספת. כמובן שאין צריך להפריש תרומה פעם נוספת, שהרי הם מפרישים תרומה.

פרות אלה מכנים "**דמאי**" מלשון ספק "דא" = זה "מאי" = מה? האם הוא מעשר?

Daf 57: ANNULMENT OF A CONTRACT

On this *daf*, we learn about the term “*simfon*,” which is an Aramaic word meaning “cancel or nullify.” For example, if Reuven has a “*shtar [chov]*” (promissory note), attested to by witnesses, in which it is written that Shimon owes him money; but Shimon has a “*shovar*” (voucher) on which it is written that Shimon repaid the loan in full, then the *shovar* cancels out the *shtar*. The *shovar* nullifies the *shtar chov*, and Shimon is not required to pay anything. **This *shovar* constitutes a “*simfon*” (annulment, or abrogation) because it invalidates what is written in the *shtar chov*.**

Here's another example: Suppose a man made a deal and purchased a certain object, perhaps a refrigerator. Afterward, the man discovered there was a serious defect in the refrigerator, making the acquisition a “*mekach ta'ut*” (mistaken purchase). As we have learned previously, in such cases the sale is voided, and the seller is required to return the money to the buyer. The defect discovered in the refrigerator constitutes a “*simfon*,” which cancels the sale — “*Simfon*,” meaning annulment.

דגמא נוספת: אדם עשה עסקה ורכש חפץ מסוים, נים, מקרר. לאחר מכן הוא גילה שיש במקרר פגם רציני, הרי זה “מקח טעות”, כפי שנקר למדנו בעבר, שבמקרים כאלה המכירה מתבטלת והמכיר צריך להחזיר לקונה את כספו. הפגם שהתגלה במקרר הוא “סימפון” מפני שהוא מבטל את המכירה. “סימפון” - בטול.

“סימפון” - בטול.

Daf 58: AN ITEM THAT DOES NOT YET EXIST

Gedaliah owned a bicycle shop. One day an older gentleman entered Gedaliah's store and asked to speak with him. The man told Gedaliah that he has a grandson whom he expects will visit him **the following week** and for whom he would like to acquire a bicycle. Gedaliah told the man, “I have a bicycle here in the store, **but it is not yet mine** because I still haven't paid the bicycle seller's agent for it. Come and lift the bicycle, and in doing so you will perform *kinyan 'hagba'ha'* (a formal act of acquisition using ‘raising’), and after I purchase the bicycle from the seller's agent, I will give it to you.”

At that same time, Yehudah, who had just finished learning *daf* 58 of *Masechet Ketubot* was also in the shop. Yehudah turned to the store owner and the grandfather and said: “You should know, that right now, the grandfather does not acquire anything.” The Talmud teaches us an important principle: **“A person cannot acquire an item that does not yet exist.”** A person may not sell items that do not yet exist, nor even items that do exist but do not yet belong to the person interested in selling them. As such, since the bicycle did not yet belong to Gedaliah, he was unable to sell it to the grandfather.

Daf 58: “דבר שלא בא לעולם”

גדליה היה בעל חנות למכר אופנים. באחד הימים נכנס אדם מבגר לחנותו של גדליה ובקש לשוחח עמו. האיש ספר כי יש לו נכד שיגיע לבקר בשבוע הבא והוא רוצה לרכש עבורו אופנים. אמר לו גדליה: “יש לי כאן בחנות אופנים, אך הם עדיין אינם שלי, כי עוד לא שלמתי עליהם לסוכן האופנים. בא והרם אותם, כך תעשה קנין ‘הגבהה’, ואחרי שאקנה אותם מהסוכן אתן לך אותם.”

באותו זמן, היה בחנות יהודה, שבדייק סיים ללמד את דף נ"ח במסכת כתובות. הוא פנה יהודה אל גדליה ואמר: “כדאי שתדעו שבעת הסבא אינו קונה מאומה. התלמוד מלמד אותנו כלל חשוב- ש”אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם”, אדם אינו יכול למכר חפצים שעוד לא נמצאים בעולם, ואפילו לא חפצים שנמצאים בעולם, אבל הם עדיין אינם שלו. למשל, כעת האופנים עדיין אינם שייכים לגדליה, ואיך ימכר אותם לסבא?

Daf 59: INACTIVITY AND BOREDOM

On this *daf*, we learn that idleness is a very bad and undesirable thing. A person who does nothing, simply remaining idle, becomes bored and ultimately might commit *aveirot* (transgressions) out of an abundance of idleness. **It has been said that inactivity leads to boredom, and boredom leads to sin.**

About 500 years ago, one of the great sages of Israel wrote an ethics book called “*Orchot Tzaddikim*” (**Ways of the Righteous**). The name of the book’s author remains unknown. The purpose of the book is to encourage people to take advantage of their time to increase their performance of good deeds. When we are busy with studies, work, and good deeds, our lives are full of substance and satisfaction. Then, in any case, there is no room for either boredom or worthless and harmful things.

דף נ"ט: הִבְטָלָה וְהִשְׁעָמוּם

בדף זה לומדים שהִבְטָלָה היא דבר מאוד לא טוב ולא רצוי. אדם שאינו עושה כלום, סתם מתבטל, הרי הוא משתעמם ובסופו של דבר יכול לעשות עבירות מרוב שהוא משעמם. על זה נאמר שהִבְטָלָה מביאה לידי שעמום, והשעמום מביא לידי חטא.

לפני כחמש מאות שנים, חבר אחד מגדולי ישראל ספר מוסר בשם “*אֲרָחוֹת צְדִיקִים*”. שמו של מחבר הספר אינו ידוע, ומטרת הספר לעורר אנשים לנצל את הזמן ולהרבות במעשים טובים. כאשר אנו עסוקים בלמודים, בעבודה ובמעשים טובים, החיים שלנו מלאי תכן וספוק, ואז ממילא אין מקום לא לשעמום ולא לדברים בטלים ומזיקים.

D'VAR TORAH: PARASHAT SHOFTIM

דבר תורה: פרשת שופטים

In the *Gemara*, our sages learn from a verse in *Parashat Shoftim* — “Justice, justice you will pursue” — that *dayanim* (judges) deliberating over Torah law should propose and promote for the parties before them to reach a compromise. This is an alternative to rendering a ruling governed strictly by the Torah. **The directive requires clarification since sometimes compromise can be unjust. Moreover, why would the need to reach compromise be learned from the verse’s duplication of the words “justice, justice you shall pursue”?** This seems to say that the justice done in the *beit din* (halachic court) is not merely financial justice to maintain law and order, but rather, the justice of peace and love between a person and their fellow. While the *dayanim* must see that the truth indeed comes to light, they must also try to ensure there is peace between the parties upon their departure from the courthouse. In that regard, the compromise proposal contains justice in the broadest sense — because only through compromise can the parties reach agreement and peace, both from a financial standpoint, as well as from a social point of view.

מהפסוק בפרשתנו- “צדק צדק תרדף” לומדים חכמינו בגמרא- שהדינים שדנים דין תורה צריכים להציע ולדחף את הצדדים הבאים לפניהם להגיע לפשרה, ולא לרוץ לפסק את הדין. דבר זה דורש ברור שכן לעתים הפשרה איננה צודקת, ומדוע היא נלמדת מכפילות המילים “צדק צדק”? נראה לומר כי הצדק הנעשה בבית הדין הוא לא רק צדק ממוני של חק וסדר, אלא צדק של שלום ואהבה בין איש לרעהו. על הדינים לראות שאכן האמת יוצאת לאור אך גם לנסות לדאג לכה שבין הצדדים ישר שלום עם יציאתם מכתלי בית הדין. לכן, הצעת הפשרה יש בה צדק במובן הרחב- מפני שרק בפשרה יוכלו הצדדים להגיע להסכמה ושלום הן מבחינה ממונית והן מבחינה חברית.